

Arrest

nr. 106 765 van 16 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Wit-Russische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 28 februari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. COPINSCHI, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Wit-Russische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op respectievelijk 2 februari 1977, 25 mei 1979, 30 januari 1998 en 10 juli 2008.

De verzoekende partijen dienen op 11 mei 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 21 januari 2013, met kennisgeving op 4 februari 2013, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 11.05.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

M., V. (...) (RR(...)) geboren te Minsk (...)

+ echtgenote: M., V. (...) (RR(...)) geboren te Uznosnoye op (...)

(Indien zij nog in het land verblijft)

+ minderjarige kinderen: Z., E. (...) geboren te Tolochin op (...)

M., A. (...) geboren te Minsk op (...)

Nationaliteit: Wit-Rusland

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché d.d. 21/01/2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, kan er geen rekening worden gehouden met de aanvullingen dd. 29.05.2012 en 19.12.2012. (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de

schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, *Yoh-Ekale Mwanje t. België*, § 86; EHRM, 2 mei 1997, *D. t. Verenigd Koninkrijk*, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, *Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk*; EHRM, Decision, 7 juni 2011, *Anam t. Verenigd Koninkrijk*).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

Eveneens op 21 januari 2013 wordt aan de tweede verzoekende partij en haar twee minderjarige kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen onder meer de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991),

Zij voeren in hun middel onder meer het volgende aan:

"(...)De Dienst voor Vreemdelingenzaken beschouwt dat :

« Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, kan er geen rekening worden gehouden met de aanvullingen dd. 29.05.2012 en 19.12.2012 (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). »

Dit deel van de motivering van de bestreden beslissing is volledig verkeerd. Inderdaad, het artikel 9ter, § 3, schrijft voor dat :

"(...)"

Er is dus geenszins vereist dat het medisch dossier, opdat een dergelijke aanvraag ontvankelijk verklaard zou worden door de Dienst voor Vreemdelingenzaken, zou opgesteld zijn door andere medische stukken dan het medisch certificaat type waarvan sprake.

Bovendien, heeft de verzoeker effectief zijn initiële aanvraag geactualiseerd en vervolledigd door middel van het voorleggen van bijkomende medische documenten, dit door middel van telekopie op data van 29 mei en 19 december 2012.

Deze mogelijkheid van zijn initiële aanvraag te kunnen actualiseren vloeit voort uit het feit - totaal evident - dat een zieke zijn toestand kan evolueren, verergeren, complicaties, ... die dus aanleiding kunnen geven tot het toevoegen van medische documenten, zolang dat er geen standpunt werd ingenomen, door de Dienst voor Vreemdelingenzaken, met betrekking tot de initiële aanvraag.

Welnu, in geval van huidige, kan men niet anders dan vast te stellen dat de documenten werden gecommuniceerd aan de Dienst voor Vreemdelingenzaken, alvorens het nemen van de bestreden beslissing.

Deze documenten dienden dus, in overeenstemming met de bepalingen van het artikel 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het principe van een behoorlijke administratie en van het principe volgens dewelke de administratieve autoriteit, wanneer zij een beslissing neemt, het geheel van de elementen van de pertinente elementen van de zaak in beschouwing dient te nemen, in beschouwing worden genomen door de Dienst voor Vreemdelingenzaken en / of door haar geneesheer- raadsman in het kader van het onderzoeken van de ontvankelijkheid van de huidige aanvraag.

Welnu, men kan niet anders dan vast te stellen dat de geneesheer-raadsman geenszins rekening houdt met het medisch certificaat opgesteld door de Dokter François MAROLLEAU op datum van 30 november 2012.

Uit hetgeen vooraf gaat vloeit voort dat het ten onrechte is en in schending met de beoogde bepalingen, dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken de gecommuniceerde medische documenten per telekopie van 29 mei en 19 december 2012 heeft opzij geschoven.

2.

Ter inleidende titel, dient de aandacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gevestigd te worden op het feit dat het artikel 9ter, zoals gewijzigd door de wet van 8 januari 2012 verduidelijkt dat de

aanvraag tot regularisatie van het verblijf om medische redenen « onontvankelijk » kan verklaard worden « 4° wanneer de geneesheer- raadsman of de aangewezen geneesheer door de minister of zijn afgevaardigde, zoals beoogd door § 1, alinea 5, wanneer hij vaststelt in een advies dat de zieke manifest geen zieke is in de zin van het 1ste §, 1ste alinea, dat het bekomen van een machtiging van verblijf in het Koninkrijk tot gevolg kan hebben ; ». (vrije vertaling)

Welnu, er zal aangetoond worden in het vervolg van huidig beroep dat door te beschouwen dat de aanvraag tot regularisatie van het verblijf om medische redenen, ingediend door de verzoeker, overeenkomstig met de voorgenoemde wettelijke bepaling, niet had mogen worden « onontvankelijk » verklaard worden door de Dienst voor Vreemdelingenzaken.

Inderdaad, de verzoeker, heeft ter ondersteuning van zijn aanvraag tot regularisatie van het verblijf om medische redenen, meerdere medische certificaten voorgelegd komende van zijn gastro-enteroloog, die hem opvolgt sinds meerdere maanden op het ogenblik van het indienen van deze 2de aanvraag tot regularisatie van het verblijf om medische redenen, medische certificaten die duidelijk verduidelijken dat:

- de verzoeker lijdt aan een ernstige hepatitis C ;
- het stopzetten van de behandeling zou een aftakeling van zijn gezondheidsstaat tot gevolg kunnen hebben ;
- de te volgen behandeling door de verzoeker dient minimaal 1 jaar te zijn ;
- er bestaat geen alternatief voor de beoogde behandeling ;
- de te volgen behandeling door de verzoeker is niet toegankelijk in geval van terugkeer naar Wit-Rusland ;
- de mogelijke complicaties zijn : een levercirrhose, leverkanker.

Er vloeit dus duidelijk voort uit de diverse medische getuigschriften, dat in tegenstelling tot hetgeen beschouwd werd door de geneesheer-raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken in zijn advies van 21 januari 2013, dat de aanvraag tot regularisatie ingediend door de verzoeker op datum van 11 mei 2012 had moeten worden beschouwd als zijnde « ontvankelijk » en nadien het voorwerp uit te maken van een onderzoek ten gronde vanwege de Dienst voor Vreemdelingenzaken, de ziekte van de waaraan de verzoeker lijdt kan tot gevolg hebben « een ziekte zoals deze kan een reëel risico met zich meebrengen voor het leven of zijn fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, wanneer er geen adequate behandeling bestaan in het land van oorsprong of in het land waar hij verblijft. ». (vrije vertaling)

Inderdaad, de Dienst voor Vreemdelingenzaken beschouwt, op basis van het advies van zijn geneesheer-raadsman, dat « Uit het medisch advies van de arts- adviseur d.d. 21/01/2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. ».

Welnu, in zijn medisch certificaat opgesteld op datum van 30 november 2012, heeft de Dokter F.M. (...), hepato-gastro-enteroloog, duidelijk verduidelijkt dat er mogelijk complicaties zullen optreden van de affectie waaraan de verzoeker lijdt, die een evolutie naar een leverkanker tot gevolg kunnen hebben met de mogelijkheid om, in dat geval, een levertransplantatie te ondergaan.

In dit zelfde medisch certificaat, heeft de Dokter F.M. (...) eveneens verduidelijkt dat :

de noodzakelijke zorgen voor de opvolging en de behandeling van de verzoeker noch beschikbaar, noch toegankelijk is in zijn land van oorsprong ;

er bestaan risico's voor de gezondheidsstaat van de verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van oorsprong met een groot risico van evolutie naar een leverkanker.

Deze elementen werden op geen enkele manier weerlegd door de geneesheer- raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken in zijn advies opgesteld op datum van 21 januari 2013, deze stelt zich tevreden met te beschouwen dat « Uit het standaard medische getuigschriften d.d. 20.04.2012 en 02.05.2012 mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor zijn leven. De beschreven hepatitis C infectie houdt actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Er is geen directe medische noodzaak tot behandelen. Evenmin is het duidelijk of men reeds met een behandeling gestart zou zijn.

Welnu, door de bestreden beslissing te motiveren op deze basis, heeft de Dienst voor Vreemdelingenzaken niet adequaat haar beslissing gemotiveerd, in de mate dat noch de bestreden beslissing, noch het rapport opgesteld door de geneesheer-raadsman verduidelijken voor welke motieven de geneesheer- raadsman het advies opzij schuift komende van de gespecialiseerde geneesheer die de verzoeker opvolgt.(...)”

2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota onder meer het volgende:

“(…)

Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijken te hebben kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers hun concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers hun concrete situatie heeft geoordeeld dat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

In casu hebben verzoekers een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft het bij de aanvraag gevoegde standaard medisch getuigschrift overgemaakt aan de arts-adviseur, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door verzoekers ingeroepen ziekte.

De arts-adviseur heeft dit medisch getuigschrift geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoekers ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

In het medisch advies van 21.01.2013 wordt door de arts-adviseur het volgende gesteld:

“(...)”

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt afdoende om welke reden deze van oordeel is dat de ingeroepen aandoening kennelijk niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Gezien voormeld advies heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie verzoekers aanvraag geheel terecht en overeenkomstig artikel 9ter §3, 4° van de wet, onontvankelijk verklaard.

In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat:

“(...)”

Er kan niet worden ingezien om welke reden voormelde motieven niet zouden volstaan opdat de bestreden beslissing afdoende in rechte en in feite ondersteund is met draagkrachtige motieven, die de beslissing genoegzaam ondersteunen.

Verzoekers leveren in hun inleidend verzoekschrift kritiek op het feit dat door de arts-adviseur geen rekening zou zijn gehouden met de actualisaties op 29.05.2012 en 19.12.2012 die door verzoekers werden voorgelegd ter aanvulling van de initiële aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, terwijl zij tevens voorhouden dat het advies van de arts-adviseur stereotiep is.

De verwerende partij laat gelden dat - in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden - in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de wet, door de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing noch door de arts-adviseur in het advies rekening te worden gehouden met ‘actualisaties’ die pas later zouden zijn ingediend doch niet bij de oorspronkelijke aanvraag waren gevoegd.

De verwerende partij benadrukt dat - zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing - de ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld moeten zijn bij het indienen van de aanvraag en er om die reden bij de beoordeling van de ontvankelijkheid in het licht van artikel 9ter van de wet geen rekening kan worden gehouden met latere aanvullingen.

Dienomtrent verwijst verwerende partij geheel ten overvloede nog naar het arrest nr. 214.351 van 30.06.2011 van de Raad van State, waarin uitdrukkelijk is geoordeeld dat alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag.

Verder kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat het advies van de arts-adviseur stereotiep. Integendeel blijkt uit het advies dat dit specifiek betrekking op de standaard medisch getuigschriften die verzoekers bij de aanvraag van 11.05.2012 hebben gevoegd.

Terwijl dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde

motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

(...)

Het enig middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. De verzoekende partijen voeren onder meer de schending aan van de motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; RvV 113 189 - Pagina 7 van 10

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)

De eerste bestreden beslissing is gegrond op artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet en gebaseerd op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 21 januari 2013, waarin hij zich uitspreekt

over de aandoening van de eerste verzoekende partij, namelijk chronische hepatitis C. Het advies luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 11.05.2012.

Uit de standaard medische getuigschriften d.d. 20.04.2012 en 02.05.2012 mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor zijn leven. De beschreven hepatitis C infectie houdt actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Er is geen directe medische noodzaak tot behandelen. Evenmin is het duidelijk of men reeds met een behandeling gestart zou zijn.

Hieruit blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Met betrekking tot het aspect van de onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, volstaat bovendien het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid om betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art. 9ter Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM uit te sluiten."

Uit het medisch attest van de ambtenaar-geneesheer blijkt geenszins dat hij rekening heeft gehouden met het medisch attest van dr. F.M. van 30 november 2012 dat op 19 december 2012 aan de verwerende partij werd overgemaakt en zich in het administratief dossier bevindt, terwijl hij wel rekening hield met de medische attesten van 20 april 2012 en 2 mei 2012 die werden toegevoegd aan de aanvraag. Nochtans kan niet worden ingezien waarom geen rekening zou worden gehouden met de actualisaties nu de attesten toegevoegd aan de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van 11 mei 2012 aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet voldoen, zoals blijkt uit het administratief dossier.

Bovendien blijkt uit de medische attesten toegevoegd aan de aanvraag noch uit de actualisatie die het attest van 30 november 2012 bevat waarom het antwoord van de ambtenaar-geneesheer in zijn advies zou volstaan om tot de eerste bestreden beslissing te komen.

Uit het door de verzoekende partijen bij de aanvraag aangebrachte standaard medische getuigschrift van 2 mei 2012 blijkt dat de eerste verzoekende partij lijdt aan ernstige hepatitis C, waarvoor zij medicamenteus dient te worden behandeld gedurende ten minste een jaar en waarbij een stopzetting van de behandeling zou leiden tot leverfalen, levercirrose of leverkanker en waarbij de prognose slecht is indien er geen adequate behandeling is. Uit het medisch attest van 20 april 2012, eveneens toegevoegd aan de aanvraag blijkt bijkomend dat opvolging door specialisten, namelijk een gastro-enteroloog en radioloog, noodzakelijk is, dat de enige oplossing bij verwickelingen een levertransplantatie is, dat de behandeling nog moet worden gestart, dat er geen alternatieven zijn voor de behandeling, dat de aanwezigheid en zorg van familieleden en/of derden noodzakelijk is en dat zij geen toegang heeft tot de medicatie omwille van de hoge kostprijs. Uit het medisch attest van 30 november 2012 blijkt dan weer dat de verzoekende partij inderdaad nog steeds lijdt aan hepatitis C genotype 1, dat op 29 november 2012 een leverbiopsie werd uitgevoerd, dat zij medicamenteus behandeld wordt of dient te worden maar dat de behandeling met bepaalde medicijnen nog niet gestart is wegens terugbetalingsproblemen, dat als onderzoeken nodig zijn "Rx, echo, labo, biopsie", dat regelmatige opvolging door een gastro-enteroloog nog steeds vereist is, dat de nabijheid van een ziekenhuis gewenst is, dat de behandeling minimum een jaar zal duren, dat de mogelijke complicaties erin bestaan dat, zo geen behandeling, de patiënt evolueert naar een levercirrose met kans op laattijdige nood aan een levertransplantatie, dat de toestand evenwel kan verbeteren met een behandeling, dat de prognostiek zonder behandeling echter slecht is, dat de behandeling niet beschikbaar en niet toegankelijk is in het land van herkomst en dat evolutie naar een levercirrose kan lijden tot overlijden.

De conclusies in deze medische attesten staan loodrecht tegenover de conclusie van de ambtenaar-geneesheer van de verwerende partij, die in zijn medisch advies besluit: *"de beschreven hepatitis C infectie houdt actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. er is geen directe medische noodzaak tot behandelen."* Aldus blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing samen gelezen met het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer geen afdoend antwoord, te meer de eerste bestreden beslissing aanvult dat *"Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij*

verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is. Uit de eerste bestreden beslissing zou kunnen afgeleid worden, in samenlezing met het medisch advies, dat er geen directe medische noodzaak tot behandelen bestaat. Dit wordt afgeleid uit het gegeven dat dit slechts wordt weerhouden als de gezondheidstoestand aanzienlijk is achteruitgegaan en haar levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang is gebracht. Op die wijze wordt een voorwaarde toegevoegd aan artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De motivering van de bestreden beslissing is niet alleen onvolledig en niet afdoend maar ook dubbelzinnig en de motiveringsplicht in samenlezing met artikel 9ter van de vreemdelingenwet is geschonden.

Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing merkt de Raad op dat deze op dezelfde dag werd genomen en door dezelfde gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat de verknochtheid blijkt tussen het bestreden bevel en de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Gelet op de nauwe samenhang tussen enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten en de vaststelling dat deze eerste beslissing vernietigd dient te worden, dient met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 januari 2013 eveneens uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd.

Gelet op het voorgaande dient de exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang die de verwerende partij in haar nota opwerpt met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, nu de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in het kader van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet over een gebonden bevoegdheid beschikt en opnieuw een bevel dient uit te reiken, niet te worden beantwoord. De Raad kan slechts vaststellen dat de tweede bestreden beslissing geen grondslag heeft nu de eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd. Het betoog van de verwerende partij waarbij zij slechts de exceptie van onontvankelijkheid aanvoert wegens gebrek aan belang, nu de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet over een gebonden bevoegdheid beschikt om een bevel uit te reiken doet aan het voorgaande geen afbreuk nu, zoals reeds gezegd, gesteund werd op een feitelijke vaststelling die omwille van het vernietigen van de eerste bestreden beslissing geacht wordt nooit te hebben bestaan.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op

basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN